

Ο ΣΩΚΡΑΤΗΣ στην ποίηση τού Κ. Μπούρα

Λεξικάνθαρος α-Φθονία Φωτός

Στη φυλακή τού Σωκράτη

Αποφάσισα να είμαι η πεταλούδα

Που περνάει μέσα από τα κάγκελα.

Προσομοίωση του ανέφικτου,

Παιδεία Θανάτου,

Αντιμέτωπιση φόβων

Διοχέτευση πρωταρχικού Τρόμου

Δημιουργικός ανασασμός...

Μετά γίνεσαι άνεμος, σύννεφο,

Δένδρο, κοτσύφι, ουρανός,

Αστεράκι που λάμπει καταμεσήμερο,

Κατεβαίνει χαμηλά στη γη

Και γίνεται σφαίρα για τα παιδιά...

Καμπάνες χτυπούν

Κι ο καρκινοπαθής διαφημίζει

Τον όγκο στον εγκέφαλό του...

Τον δανείζει φτηνά:

Ένα ευρώ για να ξορκίσετε το φόβο σας

Αναβάλλοντας διαρκώς το μοιραϊόν...

Τη *μηριαία* σύγκρουση με το βέλος

Τού Φθόνου.

Αλίμονό σου αν σε ζηλέψουνε οι θεοί

Κι οι άλλοι που πετούν/περνούν από πάνω

Ζώντας περισσότερο από εσένα.

Κράζουν το πασιφανές

Κι ο δικός τους τρόμος δεν κρύβεται.

Τον φωνάζουν αδειάζοντάς τον.

Σήμερα, στη Σπηλιά τού Σωκράτη

Κατάλαβα πρώτη φορά την αγωνία

Τών πετούμενων.

28/5/2018, Αγίου Πνεύματος.

*

Πέραν τού Καλού και τού Κακού,

Πέραν Φωτός και Σκότους,

Εκεί ΤΟ ΠΡΩΤΑΡΧΙΚΟΝ ΠΥΡ,

Ο ΔΙΝΟΣ^{II},

Ο ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΠΑΝΤΩΝ

Κατοικοεδρεύει...

(γραμματικέ Πλάτωνα,

Θείε Σωκράτη, θεϊκέ,

Που καταδικάστηκες

Ως άθεος από τους

«τα φαιά φορούντες» –

εξ ιδίων κρίνοντες, οι άθλιοι,

οι μικρονοϊκοί,

οι καθυστερημένοι –

αλλά βέβαια, δεν φταίει κανείς

άλλος εξόν εκείνοι οι Ατλάντες

που ψήφισαν να νιοθετήσουμε

τα πλανητικά ορφανά –

φάτε τα τώρα

τα σκουπίδια

με ρύζι και φακές ανακατεμένα...)

*

Ο θάνατος τού Πλάτωνα

Στον φίλο, θεραπευτή και σαμάνο

Γιάννη Ευαγγελόπουλο, για την ιδέα...

Κι όταν ήρθε η «απευκταία» ώρα

Να βρεθεί – έντρομος – απέναντι

Στον Μίνωα, στον Ραδάμανθυ, στον Αιακό,

Εκείνοι παρευθύς τού διευκρίνισαν

– πριν αρχίσουν *την φρικτήν ανάκρισιν*, σοκ και δέος –

ότι δεν υπάρχουν, απλώς αυτοί *ταύτοι* δεν υπάρχουν,

προβολές είναι τής ύπαρξεώς του,

τής ίδιας τής οντότητός του

κι αποκύημα τής πίστεως άλλων...

Τότε εκείνος έλαμψε

Κι ενώθηκε για μια στιγμή με το Όλον.

Αμέσως όμως γύρισε

Στο επαπειλούμενο (από έναν τοιούτον αφανισμόν) «εγώ» του

– σα λάμπα που αναβοσβήνει λίγο πριν καεί εντελώς –

Εκεί που πήγε συνάντησε τον Σωκράτη

[το πνεύμα του, βεβαίως]

Που τον προσκάλεσε να αφήσει τελειωτικά

Να πέσει το άδειο κέλυφος

τού τζιτζικά του

προκειμένου να επιτρέψει στον εαυτό του

να επιστρέψει στην Αιώνια Χαρά

τής Ταύτισης με το Άπαν...

στην άφατη θλίψη

τού γυρισμού στην Ιθάκη.

Αυτή η νόστος χαρμολύπη

πολλήν ενέχει

και κερνάει.

*

Ευθυμία, αυτοσαρκασμός, εμπαιγμός, γελοιότητα...

Σαν τον εκκεντρικό τετράχρονο

Που συνθέτει μεγαλειώδεις αρμονίες

Συμπαντικές, πυθαγόρειες,

Γελάς κάθε φορά που συγκρούεσαι

Με τη συνειδητοποίηση τής θνητότητας,

Με τη συμφιλίωση τής προσκαιρότητας,

Με την επιδίωξη τής υγιούς φιλοδοξίας,

Ως αντίδοτον τής ακαμάτου ματαιοδοξίας

Υπό την έννοιαν «με το νου πλουτίζει η Κόρη,

Με τον ύπνο η ακαμάτρα»...

Σαν τον ευγενικό Μότσαρτ

Που γελάει κατάμουτρα στους εχθρούς του,

Αυτογελοιοποιείται κι αυτοσαρκάζεται,

Εμπαίζει ο ίδιος τον εαυτό του,

Πριν προλάβουν οι άλλοι να τον
Πετροβολήσουν,
Στο τέλος καταπίνει αμέσως
Αδιαμαρτύρητα το κώνειο,
Εισπράττοντας προηγουμένως
Τα τριάντα αργύρια τής αυτοπροδοσίας του,
Που δεν φτάνουν ούτε καν για τα έξοδα
Τής κηδείας.
Το «Ρέκβιεμ» όμως έχει συντεθεί, σχεδόν
Από μόνο του, εκ του φυσικού, ακριβώς
Όπως ανέπνεε ο μακαρίτης...
«Δια άλλην χρήσιν προορίζετο», βεβαίως,
«πλην όμως θα ταιριάξει πλήρως»
Με το χαμό τον οριστικό
Του συχωρεμένου
Από αυτήν την *αντεστραμμένην Χοάνην*
Τού Χρόνου,
Τη χαοτική...

Σαν τον ακαταπόνητο Σωκράτη
Τον παράδοξο,
Που μάζευε κάθε βράδυ «ακρίδες»
[τα βλαστάρια δηλαδή από τα *χαμόχορτα*]
Γυρνώντας από τα πανάκριβα ακριβοπληρωμένα
Δια λόγων και έργων
Εις είδος (με *Φιλοσοφίαν, υψηλήν*
Κερδισμένα) συμπόσια...

Για να φάει από την Ξανθίππη
Το άδειο τηγάκι στο κεφάλι,
Αφού η συμβία του – δίκιο έχει,
Για μείντε λίγο στη θέση της! –
Τον περίμενε εναγωνίως
Πίσω από την πόρτα
Να γυρίσει τουλάχιστον
Με κοψίδια από τη *γουρ(ου)νοπούλα*
Και τα «σιχτίρ γλυκά»
Που δίνανε στους βραδυπορούντες
Επισκέπτες προκειμένου να γλυκάνουν

Κάπως, να μελώσουν και να φιλιώσουν
Για να στέρξουν όπως θέσωσι ένα τέρμα
Σε αυτήν την αρμένικη βίζιταν...

Σαν το τετράχρονο συνθέτεις,
Το τετράχορδο
[το τέσσερα ιερός πλήρης αριθμός για τον Πυθαγόρα],
Ασκήσεις Ελευθερίας.

*

«Σκιάς όναρ άνθρωπος» (Πίνδαρος)

Κι όχι μόνον πρέπει ν' αποδεχ-
Θούμε πως είμαστε το
Προϊόν τής ονειροπόλησης
Ενός Άλλου, Αγνώστου
Μα και οικείου συνάμα,
«Σκιά» όμως είναι
Το υποκείμενο

Τού ονειρέματος αυτού...

Στο «Σπήλαιο τών Ιδεών»

Κατά Πλάτωνα,

Ο φιλόσοφος Σωκράτης

Παρομοιάζει τους ζωντανούς

Με φυλακισμένους σε κάποιο

Ανήλιαγο σπήλαιο

Που βλέπουν να σέρνονται

Κάποιες τρομακτικές

Μορφές πίσω από την

Πύλη τού Φωτός

Που τους αποκλείει

Από τον Κόσμο τον

Αληθινό... Θέατρο

Σκιών

Συμπαντικό

Κι αυτοσχεδιαστικό

Χωρίς γραμμένο σενάριο.

Αν όμως κάποιος βγει έξω

Από το σπήλαιο-φυλακή,

Αν κινηθεί ελεύθερα
Στα «παρασκήνια»,
Πίσω από τον «μπερντέ»
Θα δει τον αόρατο
Μέχρι τότε
Καραγκιοζοπαίχτη... Όσο για
Τις σκιές, χαρούμενες
Οντότητες θα βρει
Που περπατούν στον ήλιο,
Κουτσομπολεύουν,
Συνδιαλέγονται, χαίρον-
Ται τη ζωή τους αγνοών-
Τας μας. Τότε ποιος
Μάς ονειρεύεται;
Η σκιά του περιπατητή;
Μάς οραματίζονται
Ερήμην τους; Υποσυνείδητα,
Λόγου χάριν; Τότε εξαρ-
Τώμεθα από τα κοσμικά
Απωθημένα τους; Τρομάζω

Και μόνο που το σκέφτομαι.

Είμαστε «όνειρα γλυκά» ή μήπως

Οι «εφιάλτες» τους; Εξαρτιό-

Μαστε από τα καπρίτσια

Και τα μίση τους; Προδο-

Μένοι έρωτες, πάθη,

Φρούδες ελπίδες, μνησικα-

Κίες, φθόνος... Αλλά και

Αγάπη, ανεκτικότητα,

Αποδοχή τού διαφορετικού...

Φιλότης και νείκος:

Οι δύο σταυρωτοί άξονες

Που κινούν τον Τροχό

Τής Τύχης και τη

Μέγγενη τής Αναγκαιό-

Τητας.

15/6/2017.

*

Μύω, μυώ, μυς, μύες, μύησις, μύστης...

Σφίγγω τα μάτια, σφραγίζω τα χείλη

Με τον δείκτη. *Ενταφιάζω τη Σιγή.*

Μιμικοί *μυς* τού προσώπου εργάζονται

Πυρετωδώς για να επιβληθεί Σιωπή.

Ποντίκια (*μύες*) βγαίνουν έξω από τη

Φωλιά τους βαθιά μέσα στο χόμα

Τυφλωμένα από το Φως.

Ηχοποίητον το ρήμα «μύω»,

Ηχοποιητικόν το «μυώ-μυούμαι», «μύ-

Ησις». *Συν-ακοή* σημαίνοντος-σημαιο-

Μένου.

Βωμός αγοραίου Διός

- Σ' ευχαριστώ Δία,

Όχι μόνο γι' αυτά που
Μου χάρισες απλόχερα, αλλά
Κυρίως για τις προσευχές μου
Που δεν εδέησες να εισακούσεις.
Ποιος ξέρει σε ποιους μελάδες
Θα με έβαζαν, σε ποιους κυκλώνες
Θα βωλόδερνα, σε ποιες τρικυμίες
Θα θαλασσοπνιγόμενα...
Ποιος ξέρει πού θα βρισκόμουν
Μπλεγμένος, αν είχες ικανο-
Ποιήσει τα αιτήματά μου πάντα
όλα.

Θεατροποίηση

Σκοντάψαμε τόσες πολλές
Φορές επί σκηνής.
Ήταν τόσες οι ήττες
Που κάτι λειψές νίκες,
Κάτι φευγαλέοι θρίαμβοι,

Οι συγχορδισμένοι κλακαδόροι
Τής φαμίλιας δεν μπόρεσαν
Να γείρουν την πλάστιγγα
Προς τη μεριά
Τής αυτό-εκτίμησης.
Παρ' όλα αυτά συνεχίζουμε
Σαν τον σαιξπηρικό
Ηθοποιό Μπουθ
Στο Φαρ-Ουέστ που
Επέμενε να απαγγέλλει
Υψηλή Ποίηση μέσα σε
Σαλούν με αμόρφωτους
Καουμπούδες
Κι οξυζεναρισμένες
Πόρνες, επιδέξιες όμως
Στα δάχτυλα τού δεξιού χεριού
Και στην κίνηση τής λεκάνης, βεβαίως.
Το ιερόν οστούν είναι
Το ζητούμενο,
Όσο στηρίζει ακόμα

Το υγρό σπήλαιο
Πριν αρχίσει να ξασπρίζει
Στον ήλιο τής ερήμου.
Όσες φορές πεθάναμε
Επί σκηνής, άλλες τόσες
Τρελαθήκαμε...
«Ο βρεγμένος δεν βρέχεται
Κι ο σαλεμένος δεν σαλεύει».
Εκτός ίσως μόνο την
Άχαρη εκείνη στιγμή
Που σβήνουν τα φώτα
Και συνεχίζεις να
Καμώνεσαι μόνος,
Για τρεις μέρες, σαράντα,
Για έξι μήνες,
Ετήσιο μνημόσυνο – στα τρία
Χρόνια η εκταφή.
Και μετά πώς ν' αντέξεις
Το συνωστισμό
Σε οστεοφυλάκιο

Πλημμυρισμένο;
Λιωμένο κερί και τρικυμισμένη
Σκόνη.

15/6/2017.

*

Η ανεύρεσις τού Ορθού Λόγου

Στο θεώρημα τού Πυθαγόρα
Αν η οριζόντια είναι ο άνθρωπος
Και η κάθετος ο θεός,
Η υποτείνουσα είναι ο βίος
Κι από εμάς εξαρτάται
Αν σκουλήκι σέρνεσαι στη γη
Ή αετός πετάς στους ουραμούς.
Αυτό το θείον στοιχείον εντός μας
Είναι που κρίνει και το αποτέλεσμα.

Μέσα από την συναίρεσιν
Ανευρίσκεται ο Ορθός Λόγος,
Ανάληψις επιτυγχάνεται,
Φτάνει η γωνία να είναι *ορθή*
(ενενήκοντα μοιρών)
Και το *τρίγωνον ορθογώνιον*,
Εις την *Ευκλείδειον Γεωμετρίαν*,
Βεβαίως.
Για τις άλλες σιωπή.
Ακόμα κι αν υποθέσουμε
Πως τις κατέχω
Ορρωδώ να τις διδάζω,
Τού Λοξία είν' αυτές οι διαδρομές
Κι αι βουλαί του αρίφνητοι.
Οιδίπους εγώ δεν θα γενώ.
Μήτε «τύραννος» μήτε «επί Κολωνώ».
Λοξές γραμμές στην παραβολική
Και υπερβολική Γεωμετρία
Συναντώνται
Παραλλήλως...

Μόνο στη δική μας αντίληψη

Τού χωροχρόνου

Παράλληλοι κι ασύμβατοι

Συνώνυμοι εισίν.

Θνητοί εσμέν, μα όχι

Και βροτοί,

Αναλώσιμοι

Αναζωπυρωνόμεθα.

Βρήκαμε τον εαυτό μας, Σωκράτη,

Εκτός

και μέσα μας.

Δεν ξέρω τι πονάει περισσότερο,

Τι γλυκαίνει...

*

Έν-τις

Το ποίημα τού μηδ-ενός (μηδ-νεώς):

Είμαι τόσο χαρούμενος
που γιορτάζουν τα κύτταρά μου.
Τώρα δεν μένει τίποτα πια να ζητήσω
για τίποτα να παραπονεθώ,
τίποτα να ειρωνευτώ
για τίποτα να πλαντάξω.

Βαδίζω πλησίστιος στο Μηδ-Έν
και το όνομά μου Ού-τις.
Σας ευχαριστώ για αυτή τη μοιραία περί-
πλάνηση.

Φυλακή του Σωκράτη, Φιλοπάππου 7/11/2020.

*

Κοίλη Οδός

Συναντηθήκαμε στού Σωκράτη τη σπηλιά.

Κρώζουνε τα τρωκτικά τ' ουρανού,
σύμπαντος άλλου,
μακριά πολύ από σκοτούρες
τις καθημερινές μας,
αναμοχλεύοντας μουσικές
που ανήκουν σε μια ανήκουστη Αρμονία,
τής ψυχής μας ανέμισμα
αλαφροϊσκιωτο.
Γυροφέρνουμε τις ίδιες μυρμηγκοφωλιές,
γιγαντιαίοι ελέφαντες
που φοβούνται τα κουνούπια.
Απαντοχή μας τα χελιδόνια,
φίδια φτερωτά
που θα απαλλάξουν τη Γη
από τα ποντίκια.

*

Ναΐδριον Σωκράτους

*στον κρυστάλλινο και κρυσταλλικό Χριστόφορο Χριστοφή
που μου υπενθύμισε τα γραφόμενα του Πρόκλου
για το εκκλησιάκι του Σωκράτη που επισκέφθηκε
μπαίνοντας στα τείχη της Αθήνας πριν κατευθυνθεί
στη συνοικία των νεοπλατωνικών φιλοσόφων...*

Νέμεσις Ίσις
Ελευθερίας Δίκη
Θέμιδος παλιννόστησις
Αθανασίας οδυρμός
Παντοδύναμος ανασασμός
Αναστάσεως αναπεταμός
Ισχύος αναπτέρωσις...

Περάσαμε αιώνες εδώ
στο ανήλιαγο εικονοστάσι
που μόνο με το δειλινό
πορφυρώνεται...

Εν-τροπή

ανά-τροπή

διά-τροπή...

Στιγμές σιωπής

ενστάλακτον νάμα...

Φυλακή τού Σωκράτη, 10/1/2021, 11:11 π.μ.

*

Τα επτά πέπλα της Ίσιδας-Σαλώμης

στην Κριστίν, φίλη της Ποιήτριας Κατερίνας Ζαχαριάδου

Τα κομμένα λουλούδια στο βάζο

φυτοζωούν

κι εμείς στα κελιά μας

(περιορισμένες διαδρομές

από την κουζίνα στο μπάνιο

και πάλι στην τηλεόραση).
Η Γη σε καραντίνα,
αλλά όχι τώρα,
αιώνες πριν,
να μην διαχυθεί η δυσαρμονία
στις εσχατιές
τού σύμπαντος υλικού κόσμου
τής τρίτης διάστασης...
Κατά τα άλλα νομίζουμε
πως βλέπουμε το Φως
τής Πρωταρχικής Δημιουργίας
μέσα από τα τηλεσκόπιά μας
(διάθλαση, ανάλυση,
οπτική και χωροχρονική
παραμόρφωση, σαν μέσα
στην ιριδίζουσα επιφάνεια
μίας πομφόλυγος,
κοινώς σαπουνόφουσκας,
που ετοιμάζεται να σκάσει
στο δικό της τοπικό big-bang).

Κι οι τουλίπες στο βάζο
συμμετέχουν στο θαύμα
τής Δημιουργίας
με τον δικό τους σεμνό
τρόπο: φυτοζώνοντας.
Όμως εκείνες δεν φιλοσοφούν.

Τα επτά πέπλα της Ισιδος-Σαλώμης
ζητούμε να διαπεράσουμε,
απροετοίμαστοι για όσα δούμε,
όμως ο Ηρώδης τη θανάτωσε
τη Σαλώμη
για να μην ξαναχορέψει εμπρός του
και τον αναγκάσει να βγει
πάλι έξω
από το “Σπήλαιο των Ιδεών”
τού Πλάτωνα, όπου ήταν
φυλακισμένος
μαζί με τον Σωκράτη.

*

Μαθηματικές Ιδέες

- Ο Σωκράτης είμαι,
πρόδρομος τού Ιωάννη τού Βαπτιστή,
ενσαρκωμένος Άγγελος,
τον έναν και μόνον
Πρωταρχικόν Νόα
λατρεύων...
Νους ειμί και εις τον Νόαν επιστρέφω
πλούσιος
με τα αγγεία τών Ιδεών
που πλάσαμε στη Γη
τα πέντε στοιχεία τής Φύσεως
αξιοποιώντας.

Εκατόν σαράντα τέσσερις
οι διαστάσεις
κι από την εβδόμη

εις την τρίτην

Ιδέες απορρέουσιν

(αντίγραφα μαθηματικών εξισώσεων).

31/1/2021.

*

Φυλακή τού Σωκράτη η Λογική μας

Μια κυρία βγάζει βόλτα

τον αλυσοδεμένο γάτο της.

*

Από την κρύπτη τού Σωκράτη

βγαίνουν κουρούνες

εις άγραν τροφής δια τα μικρά τους

*

Τα κύτταρά μας ασφυκτιούν

υπό το κράτος τής Νοησιαρχίας –

σφουγγάρι

που σαν το πιέσεις
θα ξεχθούν μουσικές.

*

Τα παιδιά ξετρελαίνονται
με την υποτιθέμενη “φυλακή τού Σωκράτη”.

Στην πραγματικότητα πρόκειται
για “ναΐδριον Σωκράτους”,
σύμφωνα με τον Πρόκλο...

Κι εκείνος, ο Σωκράτης,
ο σοφότερος τών ανθρώπων,
αναπαύεται στην πέτρα
κάτω από το μεγαλεπήβολο
μαυσωλείο
τού Φιλοπάππου.

Ακρόπολις, 6/2/2021.

*

Το στερνοπούλι...

Σωκράτης: "τόρα ήρθε καιρός να

Κοιμηθώ αντίπερα.

Αύριο τέτοια ώρα

Ένας Θεός ξέρει

Ποιος από τους δυο μας

Θα κοιμηθεί ελαφρύτερα".

*

Ευριπίδης: "Αυτά που προσδοκούσαμε

Δεν γίνανε

Και για το Απροσδόκητο

Βρήκε δρόμο

Ο Θεός".

*

Γίνεσαι μόνον

Ό,τι ποθείς

Κι ό,τι φοβάσαι.

Για αυτό πρόσεχε

Τους φόβους σου.

Ειδικά σαν γίνουν πόθοι.

*

Με τον πόθο

Ξεμπερδεύεις μια μέρα.

Με την επιθυμία όχι...

Ο πόθος είναι για τον Άλλο.

Η επιθυμία για τον Εαυτό.

*

Συν-Γ-ραφή

Δεν γράφω για μένα.

Δεν γράφουμε για τους άλλους

Αλλά με αυτούς...

*

Ο Σωκράτης στην διαγαλαξιακή αμμουδιά

Γιατί έφυγες εκείνο το πρωί;

Γιατί δραπέτευσες από τη φυλακή σου

Πνεύμα φωτεινό

Πετροβολημένο με αστέρια;

Και τώρα τι θα κάνουμε εμείς

Τι θα απογίνουμε

Στη γλιστερή σκοτεινιά

Χωρίς τη γενναιότητα

Να απαρνηθείς

Τον πόνο

Χάρη τής ηδονής

Μιας ύπαρξης ταγμένης

Στην προσφορά;

Γιατί δεν λάδωσες τον φύλακα

Εκείνο το βράδυ,

Όπως σε εσυμβούλεψαν

Οι εύποροι μαθητές σου;

Να τρέξεις προς την Κοίλη Οδό

Να βγεις στον Πειραιά

Με κουκούλα από λινάτσα

Σκεπασμένος

Να μοσχοβολάς ελιές

Από την τέμπλα λιωμένες;

Καραβοτσακισμένες

Οι ελπίδες μας

Να σε ακούσουμε πάλι τώρα

Ξανά

Να μας ξεναγείς

Σε άστρα μακρινά

Εκεί όπου Ελευθερία

Κατοικοεδρεύει,

Κυρά φιλόστοργη,

Λιμάνι γαληνό;

Να σε ακούσω πονώ.

Πεινώ για ύπνο

Και για ξύπνιο

Μαργωμένο

Στου μελισσόχορτου

Τις ευωδιές

Σπαρμένες

Σε θυμάρια

Αλλοδιαστασιακά.

Πόσο περίπλοκη είναι

Η ύπαρξη.

Κι εμείς ζούμε τόσο λίγο

Εδώ,

Στο δωμάτιο με τους καθρέφτες.

Θα ξανάρθεις.

Δεν αντέχεται τόση φωτεινιά.

Παρασκευή 19/5/2023.

Δρ Κωνσταντίνος Μπούρας

<https://konstantinosbouras.gr>

[1] Ο *Δίνος* ως έννοια πρωτοποριακή για τον 5^ο αιώνα π.Χ. (μαζί με το *Χάος*, τη *Γλώσσα*, τις *Λέξεις* και τις «σκοτεινές» έννοιες που ονομάστηκαν τότε *Νεφέλες*) εμπεριέχονται στην αριστοφανική κωμωδία «*Νεφέλες*», που αντικατοπτρίζει τον φασισμό τού μέσου αμόρφωτου καιροσκόπου κουτοπόνηρου και συμφεροντολόγου δήθεν θρήσκου Αθηναίου πολίτη τού Χρυσού Αιώνα (σε κάθε εποχή υπάρχουν οι «τα φαιά φορούντες», οι μέτριοι κι οι ανόητοι) και προοικονόμησε δυστυχώς αυτή η κωμωδία, είκοσι χρόνια πριν από τη δίκη του, την καταδίκη τού Σωκράτη σε μαρτυρικό θάνατο στην πυρά παρακαλώ (σαν τις «μάγισσες» τού κατοπινού Μεσαίωνα), είκοσι ολάκερα χρόνια πριν από την περίφημη ιστορική δίκη του! Και παρ' όλο που αυτή η κωμωδία δεν πήρε το βραβείο στα Μεγάλα Διονύσια του 423 π.Χ., ο σπόρος της μελλοντικής εξόντωσης ενός μεγάλου φιλοσόφου είχε πέσει στο χώμα και θα ρίζωνε και βλάσταινε και θα καρποφορούσε αίσχος και όνειδος για την αρχαία αθηναϊκή δημοκρατία.